

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **E. U.**, zastoupené Mgr. Petrou Komárovou, advokátkou, se sídlem Šlikova 874/20, Prostějov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2014, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 2. 2015, č. j. 59 Ad 6/2014 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádná z účastnic **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, č. j. X (dále jen „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), zvýšila žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně v částce 8254 Kč měsíčně od 12. 5. 2014 podle § 56 odst. 1 písm. d) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a článku II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění.

[2] Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podala žalobkyně námitky. Zdůraznila, že v letech 1999 – 2013 byla zaměstnána či vykonávala samostatnou výdělečnou činnost,

avšak tato skutečnost nebyla ve výpočtu zohledněna. Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 8. 2014, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), námitky žalobkyně zamítla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Olomouc ze dne 20. 5. 2014 bylo shledáno, že žalobkyně již není invalidní pro invaliditu prvního stupně, nýbrž pro invaliditu třetího stupně, když její pracovní schopnost poklesla o 70 %. Dle § 56 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se v případě změny skutečností rozhodných pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu důchod zvýší nebo přizná ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se nová výše invalidního důchodu vypočte jako součin výše procentní výměry invalidního důchodu, která náležela před provedenou změnou stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v § 41 odst. 2 tohoto zákona, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v § 41 odst. 2 tohoto zákona, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Na základě pravidel uvedených v § 41 zákona o důchodovém pojištění dospěla žalovaná k závěru, že koeficient se rovná 3. Dle článku II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, však platí, že pokud vznikl nárok na částečný invalidní důchod před 1. 1. 2010 a při kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2011 je zjištěna invalidita třetího stupně, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu nejvýše koeficientu 2. Před provedenou změnou dosahovala procentní výměra invalidního důchodu žalobkyně 2957 Kč měsíčně. Po vynásobení koeficientem v hodnotě 2 činí výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně 5914 Kč měsíčně. Základní výměra tohoto důchodu se rovná 2340 Kč měsíčně. Proto žalovaná dospěla k závěru, že celková výše invalidního důchodu nově činí 8254 Kč měsíčně.

[3] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Upozornila, že žalovaná nijak nezohlednila příjem žalobkyně předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně, následkem čehož byla výše invalidního důchodu stanovena stejně jako u osoby, která při pobírání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně od roku 1999 nikdy nepracovala a do fondu důchodového pojištění nijak nepřispěla. Zákon o důchodovém pojištění dle žalobkyně nijak neřeší otázku změny stupně invalidity a výpočet procentní části invalidního důchodu ve vztahu k takovému invalidnímu důchodci, který mimo pobírání invalidního důchodu současně pobíral příjem ze závislé činnosti nebo vykonával výdělečnou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná a řádně odváděl pojistné na důchodové pojištění. Žalobkyně navrhla vyplnit mezeru právní úpravy analogickým použitím § 34 zákona o důchodovém pojištění.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 2. 2015, č. j. 59 Ad 6/2014 – 16 (dále jen „napadený rozsudek“). Zcela se přitom ztotožnil s odůvodněním výše výpočtu invalidního důchodu tak, jak jej učinila žalovaná. K námitkám žalobkyně uvedl, že za situace, kdy zákon obsahuje konkrétní úpravu výpočtu výše procentní výměry invalidního důchodu v případě změny stupně invalidity, nelze mluvit o mezeře v zákoně pouze z toho důvodu, že zákon nezohledňuje všechna hlediska tak, jak by to dle názoru žalobkyně bylo spravedlivé. Upozornil, že v důchodovém systému České republiky se uplatňuje princip sociální solidarity. Princip spravedlnosti či zásluhovosti se uplatňuje pouze v omezeném

pokračování

rozsahu. Skutečnost, že je dle žalobkyně výše jejího důchodu vypočtena nespravedlivě, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí za situace, kdy žalovaná postupovala při výpočtu invalidního důchodu v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž zopakovala obsah své žaloby. Žalovaná dle jejího názoru dopočítala dobu pojištění, ale ve vztahu k procentní výši invalidního důchodu nijak nezohlednila její příjem předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně. Stěžovatelka uvedla, že od 1. 10. 1999 do 31. 5. 2005 byla zaměstnána u společnosti Kooperativa pojišťovna, a.s., a od 1. 6. 2005 do 31. 5. 2013 u společnosti SURPMO, a.s. Kromě toho byla v letech 2003 – 2013 osobou samostatně výdělečně činnou. Přestože byla částečně invalidní (ve smyslu dřívější právní úpravy), v některých obdobích invalidní důchod vůbec nepobírala nebo jej pobírala pouze v poloviční výši. Zdůraznila, že kdyby byl zohledněn její skutečný příjem, pak by vypočtená procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně byla podstatně vyšší než při způsobu výpočtu provedeném žalovanou, která vycházela výlučně z výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně. Měla za to, že byla v důsledku svého zapojení do pracovního procesu znevýhodněna oproti stejné osobě, která v rozhodném období pobírala částečně invalidní důchod (nyní invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně). Stěžovatelka se domnívala, že byla znevýhodněna dokonce dvakrát. Jedenkrát tím, že kvůli výši svých příjmů nepobírala invalidní důchod, ačkoliv na něj měla nárok. Druhé znevýhodnění spatřovala v tom, že ona i její zaměstnavatelé přispívali do fondu důchodového pojištění, ale na výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně to nemá žádný vliv. Stěžovatelka podotkla, že právo důchodového pojištění je ucelený, ale nikoliv bezmezerový systém. V nyní posuzovaném případě je dle jejího názoru na místě použití analogie. Navrhla, aby byl při výměře výše invalidního důchodu aplikován § 34 zákona o důchodovém pojištění.

[6] Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud vydal nezákonný rozsudek, protože nesprávně posoudil otázku výpočtu procentní části invalidního důchodu pro případ, kdy došlo ke změně stupně invalidity u osoby, která byla uznána invalidní a současně pobírala příjem. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává v tom, že z odůvodnění není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s námitkou stěžovatelky týkající se mezery v zákoně o důchodovém pojištění.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla

podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

III. 1. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[10] Předně byla posuzována přezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož zpravidla platí, že pouze přezkoumatelný rozsudek je způsobilý k posouzení z hlediska jeho zákonnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 As 27/2013 - 34, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud vyložil, že princip řádného a spravedlivého procesu v sobě zakotvuje i povinnost soudů náležitě odůvodnit svá rozhodnutí. K porušení tohoto požadavku ovšem nedojde, pokud soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 - 47).

[11] Stěžovatelka namítala, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jakým způsobem se soud vypořádal s námitkou týkající se mezery v zákoně o důchodovém pojištění.

[12] Nejvyšší správní soud se stěžovatelčiným názorem nemůže souhlasit. Krajský soud vysvětlil, že o mezeře zákona nelze hovořit pouze z důvodu, že zákon nezohledňuje veškerá hlediska tak, jak by dle stěžovatelky bylo spravedlivé. Uvedl, že důchodový systém stojí zejména na principu solidarity a že smyslem invalidních důchodů je kompenzovat sníženou míru pracovní schopnosti invalidních osob a s tím spojenou potencialitu nižších výdělků. Na tomto dle krajského soudu nemění ničeho fakt, že stěžovatelce v některých letech nebyl invalidní důchod vůbec vyplácen, protože její průměrný měsíční příjem přesáhl 80 % srovnatelného vyměřovacího základu. Shora uvedeným odůvodněním bylo dostatečně vysvětleno, že na výpočet výše invalidního důchodu nelze aplikovat § 34 zákona o důchodovém pojištění, když tento stojí na principu zásluhovosti, kdežto úprava invalidních důchodů vychází z principu sociální solidarity a kompenzace. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí samotný fakt, že stěžovatelka se závěry krajského soudu bez problému polemizuje. Z její kasační stížnosti je zřejmé, že brojí především proti nesprávnému posouzení právní otázky.

[13] Ze shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumatelným a tuto kasační námitku považoval za nedůvodnou.

III. 2. K námitce nesprávného posouzení právní otázky

pokračování

[14] Stěžovatelka dále namítla nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Dle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který v souladu s článkem II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, nemohl ve stěžovatelčině případě přesáhnout hodnotu 2.

[16] Při posouzení, zda měl být navíc zohledněn i stěžovatelčin příjem předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně a analogicky aplikován § 34 zákona o důchodovém pojištění, je nutno vyjít jednak z účelu a významu právní úpravy invalidních důchodů a jednak z toho, kdy je obecně užití analogie možné.

[17] Změnu vymezení invalidity a zavedení třístupňového invalidního důchodu namísto dříve upraveného plného a částečného invalidního důchodu přinesl zákon č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „změnový zákon“). Důvodová zpráva ke změnovému zákonu vyložila, že nový model invalidních důchodů je výrazem rovnosti pojištěnců ve vztahu ke zdravotnímu postižení v systému důchodového pojištění a invalidity, kdy rozhodující skutečností bude zákonem stanovený pokles pracovní schopnosti, ať je podmíněn jakýmkoliv zdravotním postižením/postiženími. Smyslem nového návrhu nemělo být docílení „ekonomického přínosu“, ale cílená a diferencovaná kompenzace podstatného snížení nebo ztráty příjmu z důvodu definovaného poklesu výdělečné/pracovní schopnosti. K nové úpravě výše invalidních důchodů důvodová zpráva uvedla, že základní výměra bude stanovena v pevné částce bez ohledu na druh důchodu, kdežto procentní výše invalidních důchodů bude odstupňována v závislosti na míře poklesu pracovní schopnosti pojištěnce. Důsledkem změny stupně invalidity pak nebude zánik nároku na dosud vyplácený důchod a nový vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu jiného stupně, ale pouze změna výměry dosud vypláceného důchodu, na který nárok dále trvá. (Důvodová zpráva je dostupná z www.psp.cz.)

[18] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že účelem právní úpravy invalidních důchodů je snaha kompenzovat podstatné snížení nebo ztrátu příjmů těm pojištěncům, kteří v důsledku svého zdravotního postižení nejsou schopni dosahovat takového příjmu jako osoby bez postižení. Tento účel koresponduje s principem solidarity, na němž český systém důchodového pojištění stojí. Smyslem důchodového pojištění totiž není shromažďovat prostředky na výplatu budoucího nároku pojištěnce na důchod, ale shromáždit finanční prostředky na pokrytí nákladů sociálního zabezpečení státem a tyto pak přerozdělit. Solidarita systému se projevuje v tom, že osoby ekonomicky aktivní přispívají na zabezpečení osob ekonomicky neaktivních, zdravé osoby schopné pracovat přispívají na zabezpečení osob nemocných apod. Princip zásluhovosti, který vyzdvihuje

stěžovatelka, se v právu sociálního zabezpečení uplatňuje jen v omezené míře, kupříkladu je promítnut v právní úpravě výše starobního důchodu.

[19] Použití analogie připadá v úvahu tehdy, pokud by měl být určitý skutkový stav právem upraven, avšak není. V takovém případě je použito pravidlo zakotvené v psaném právu, které je svým obsahem nejbližší právnímu pravidlu, jež má být analogií dotvořeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 3 Ads 156/2011 – 116). Užití analogie je tudíž možné pouze tam, kde určitou skutečnost žádné ustanovení právního předpisu neřeší. V odvětví sociálního zabezpečení se přitom analogie zásadně nepřipouští (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 Ads 117/2011 – 48). Jedním z důvodů, proč lze analogii v právu sociálního zabezpečení užít jen zřídka, je to, že dle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) se lze práva na hmotné zajištění domáhat pouze v mezích zákonů, které toto právo upravují. K předmětnému ustanovení se Ústavní soud vyjádřil kupříkladu v nálezu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, takto: *„Ustanovení čl. 41 odst. 1 Listiny [...] vyjadřuje přesvědčení ústavodárce, že úprava sociálních práv je legitimním předmětem politického zápolení (tj. je primárně v rukou zákonodárce) a pouze sekundárně a v omezené míře lze ústavní garance sociálních práv považovat za otázku judiciální.“* K analogickému dotváření právní úpravy sociálního zabezpečení by tudíž mělo být přistupováno se zvláštním zřetelem na úmysl zákonodárce.

[20] Stěžovatelka navrhuje analogické užití § 34 zákona o důchodovém pojištění, tj. ustanovení, které upravuje výpočet výše procentní výměry starobního důchodu. Na základě předmětného ustanovení lze mimo jiné zvýšit pojištěnci výši procentní výměry starobního důchodu, pokud po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Samotný § 34 zákona o důchodovém pojištění výslovně připouští svou aplikaci pouze při určování výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok dle § 29 odst. 1 nebo 3 tohoto zákona. Taktéž judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že *„[u]stanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění upravující zvýšení procentní výměry důchodu se vztahuje pouze na řádný starobní důchod přiznaný podle § 29 odst. 1 anebo 3 zákona o důchodovém pojištění“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 57/2013 – 15). Stejný závěr lze učinit o ostatních potenciálně použitelných odstavcích § 34 předmětného zákona, neboť i tyto výslovně odkazují na jeho § 29 odst. 1 nebo 3.

[21] Analogická aplikace § 34 zákona o důchodovém pojištění není možná, jelikož posuzovaný skutkový stav je právem podrobně upraven, když § 41 předmětného zákona komplexně upravuje určování výše invalidního důchodu i za situace, kdy dojde ke změně stupně invalidity. Pro určení nové výše invalidního důchodu není rozhodné, zda pojištěnec současně vykonával výdělečnou činnost, či nikoliv. Výkon výdělečné činnosti je nerozhodný ne proto, že by jej zákonodárce opomenul zmínit, nýbrž proto, že měl v úmyslu klást důraz pouze na míru poklesu pracovní schopnosti pojištěnce, jak ostatně vyplývá z důvodové zprávy.

[22] Proti použití analogie dále svědčí i to, že § 41 zákona o důchodovém pojištění odkazuje na § 34 tohoto zákona pouze ve svém druhém odstavci, když stanoví, že

pokračování

„*ustanovení § 34 odst. 1 věty třetí platí zde obdobně*“. Kdyby racionální zákonodárce zamýšlel použití pravidel stanovených v § 34 citovaného zákona jako celku, býval by odkázal na § 34 jiným způsobem a nevybral by jen jeho část, která má být při posuzování výše invalidního důchodu aplikována. Zohledněno musí být taktéž to, že § 34 citovaného zákona je významně vybudován na principu zásluhovosti, kdežto právní úprava invalidních důchodů z tohoto principu primárně nevychází.

[23] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti zdůrazňovala, že byla oproti jiným invalidním důchodcům znevýhodněna dokonce dvakrát, když prve kvůli výši svých příjmů nepobírala invalidní důchod a když ona i její zaměstnavatelé přispívali do fondu důchodového pojištění, aniž by se to projevilo na výši jejího nynějšího invalidního důchodu. Nejvyšší správní soud k těmto tvrzením podotýká, že dle § 46 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 1. 2006, byl částečný invalidní důchod vyplácen v poloviční výši tehdy, pokud byl průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti pojištěnce vyšší než 66 % jeho srovnatelného vyměřovacího základu a zároveň nepřesahoval 80 % jeho srovnatelného vyměřovacího základu. Částečný invalidní důchod nebyl vůbec vyplácen, pokud průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti pojištěnce přesahoval 80 % jeho srovnatelného vyměřovacího základu. Účel citované právní úpravy se nelišil od účelu dnešní úpravy invalidních důchodů. Smysl nespočíval v kumulaci zdrojů příjmů invalidních pojištěnců, ale naopak v zabezpečení těch pojištěnců, kteří v důsledku své invalidity nebyli schopni zajistit si sami příjmy pro uspokojení svých potřeb. Pokud stěžovatelka po určitou dobu dosahovala dostatečných příjmů, důvod ke kompenzaci v jejím případě pro toto období odpadl. V popsané situaci nicméně nelze spatřovat nezákonné znevýhodnění stěžovatelky nebo porušení principu rovnosti invalidních důchodců, neboť preferenční zacházení s invalidními pojištěnci, jejichž průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti nepřesahoval 66 % srovnatelného vyměřovacího základu, bylo založeno na objektivních a rozumných důvodech při současném respektování požadavku přiměřenosti (ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 53/04). Mimoto budou stěžovatelčiny příjmy z let 1999 až 2013 zohledněny při určování výše jejího starobního důchodu, a proto ke znevýhodnění stěžovatelky v rámci důchodového systému jako takového nedochází.

[24] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud nepochybil, když stěžovatelčinu žalobu zamítl. Ustanovení § 41 zákona o důchodovém pojištění podrobně upravuje způsob určení základní i procentní výměry invalidního důchodu. Při určování výše procentní výměry invalidního důchodu poté, co došlo ke změně stupně invalidity, nelze analogicky aplikovat § 34 zákona o důchodovém pojištění, jelikož je postup v takové situaci komplexně upraven v § 41 odst. 3 předmětného zákona; mezera zákona, kterou stěžovatelka navrhla analogicky vyplnit, tudíž neexistuje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnul.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaná, ač byla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, na jejich náhradu nemá právo s ohledem na znění § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu